1.

Леді Мовчання
з чарівливої клітки
тіла
троянда
крізь розважливу
ніч
птахо
ю

(тендітно на
дивовижне темнаве обличчя
твій
запашний
голос сіється
крила
раптово в уні
сон
сонцю

жагучим болем краси світанку)

2.

небо срібним
дисонансом підправляє
барви
Квітня

в
хаосі скарбів банальних

наче міль воно повільно

вимахує крильцями хлипає
по траві б'ється об дерева і
будинки і врешті
знаходить ріку

3.

корчі
тортур

скреготання і
дряпання роздертої

норми
тріск і
провисання
рівнин гамір
сутичок
колапс І

супокійне,
огорнуте
в страхітливу красу

заходу сонця

юне місто

соромливо знімає із себе одежу
вимірів
стає садом агонії

4.

горби
немов поети вдягають
ся в пурпур
ну

велич гамору

дня

замученого
серед золота,

занепалого
випаровування
червоної душі в сутемінь

так
темноокий майстер
відчиняє
солодкі ворота

мого серця і

виймає
тро
янду,

прекрас
ну
вбивцю

5.

жалить
золотий рій
зі шпиля
срібного

славоспівом

величезні дзвони троянд
товстогубі і непристойні

і високий

вітер
бреде
мо
рем

яке

заснул

-О

6.

не
бо
мог
ло сві ти ти
ся

смачний
проворний

рожевий лякливий

лимон
зелений хол одни
йшо
ко

лад. під
рух ли
ви
ми
губ а ми

фі

а

л

оКо

7.

я споглядав як
з прозорого плаття
ночі зірки
дрібнішають з-

лу
-щ-

уют-
ь
-с-
я осипаються

і лиш
темнаво
зла
зоря п

-о
хит-
уєть
-ся заманюючи
світанок
а тоді

різко

в безвість. і коли над моєю
головою
ця зірка
Виб ух

(ає

її спертий крик

так схожий на дзвінок будильника)

8.

поміж зелених

гір

раптові спі
ви

вогню потойбіч червоних річок
чистокрилі і
безконечні
хвилі

спалах

буй
ства
вакханки.

роздерта пелюстка
гори,божевільне
обличчя. мініатютна
грація
танцю

9.

пора прокидатися знімати із себе зорі уже
світанок
у вулицях неба світло гуляє сіючи вірші

на землі свічі
погашені місто
встає
з піснями на
вустах зі смертю в очах

це світанок
це світ
добиває залишки снів…

я бачу вулиці де сильний
чоловік добуває хліб
бачу брутальні пики задоволених
безнадійним жахом жорстокого щастя

це день,

у дзеркалі
я бачу тлінного
чоловіка
мріє
мріє
мріє у дзеркалі

це
присмерк на землі

свічки запалено
потемніло.
люди позачинялися у своїх будинках
тлінні люди позачинялися у своїх ліжках
місто
засинає зі смертю на вустах з піною в очах
пора спати
вдягати зірки…

у вулицях неба ніч гуляє сіючи вірші

10.

переходитиму вбрід

цей струмок палаючих квітів

Нестиму сонце в устах
стрибатиму в свіже повітря

Живий

із зачиненими очима

і присмерк вливатиметься

в сонні вигини мого тіла

І плавно проникатимуть цнотливі
пальці русалок

В досконалу таїну
моєї плоті

І я підніматимуся

Після тисячі літ

поцілунків
квіток
Застигне мій зуб в сріблі місяця